

Проект!

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ПОСТАНОВЛЕНИЕ №...
от 2021 г.

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

ПОСТАНОВИ:

Член единствен. Приема Методика за определяне на цените и ценовите пакети на универсалната услуга.

Заключителна разпоредба

Параграф единствен. Отменя се Методика за определяне на цените и ценовите пакети на универсалната услуга, приета с Постановление № 254 от 23 октомври 2008 г. на Министерския съвет (Обн. ДВ. бр.94 от 31 октомври 2008г.)

МИНИСТЪР - ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(СТЕФАН ЯНЕВ)

И.Д. ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ:

(КРАСИМИР БОЖАНОВ)

Главен секретар на КРС

(Станислава Йорданова)

Директор на дирекция
„Правна“ на КРС:

(Мария Бончева)

МЕТОДИКА
за определяне на цените и ценовите пакети на универсалната услуга

Глава първа
Общи положения

Чл. 1. С методиката се регламентира начинът за определяне на цените и ценовите пакети на услугите по чл. 182, ал. 2 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС).

Чл. 2. Предприятията, предоставящи универсална услуга по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС, определят цените в съответствие с Глава втора от настоящата методика.

Чл. 3. Предприятия, на които са наложени задължения по реда на чл. 197 от ЗЕС, определят като достъпни:

1. тарифни планове или ценови пакети за хора със специални социални нужди.
2. тарифни планове или ценови пакети за хора с ниски доходи.

Глава втора
Общи принципи за начина на определяне и изменение на цените и ценовите пакети на универсалната услуга

Чл. 4. Предприятията по чл. 2 определят цените на услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС при спазване на следните общи принципи:

1. отчитане на разходите по предоставяне на услугите;
2. прилагане на разумната норма на печалба;
3. географско осредняване на цените на услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС за територията, на която предприятието предоставя услугата;
4. заменимост на услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС със съответни алтернативни обществени електронни съобщителни услуги;
5. отчитане на равнището на действащите цени на услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС;
6. отчитане влиянието на индекса на потребителските цени.

Чл. 5. При определяне на цените по чл. 4 предприятията по чл. 2 спазват следните изисквания:

1. Изменението на цените на всяка от услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС не може да надвишава индекса на потребителските цени, определен съгласно чл. 6.
2. Цените могат да се променят на период не по-кратък от една година. Цените могат да се променят и на период по-кратък от една година в случай на нарастване на месечния индекс на потребителските цени с 10 на сто или повече.

Чл. 6. (1) Предлагащите нови цени се определя по следната формула:

$$P_t = P_{t-1} \times (1 + \Delta \text{ХИПЦ}_t), \text{ където:}$$

P_t – предлагана нова цена;

P_{t-1} - действащата цена към момента на внесеното предложение за промяна на цените;

$\Delta \text{ХИПЦ}_t$ (НСРІ_t) е хармонизиран индекс на потребителските цени, изчислен по данни на Националния статистически институт (НСИ) за общи индекси на потребителските цени по месеци. За база на изчисленията се приема месечният индекс на инфлацията, относим към месеца, в който цените по чл. 3 влязат в сила, а натрупването на инфлацията се извършва до месеца, преди внасяне на предложение за изменение на цените.

(2) За месеците, за които не са публикувани данни на НСИ, индексът на инфлация се определя въз основа на данни на Министерство на финансите за прогнозния индекс на инфлация.

Чл. 7. Предприятията по чл. 2 предоставят за одобряване от Комисията за регулиране на съобщенията (Комисията) цените и ценовите пакети на универсалната услуга, заедно с документите по ценообразуването по реда и в сроковете, посочени в чл. 196 от ЗЕС.

Глава трета

Определяне на цени от предприятие с наложено задължение за предоставяне на универсална услуга

Чл. 8. Цените по чл. 2, определени от предприятието/предприятията към момента на възлагане на задължение от страна на Комисията по реда на Глава единадесета, раздел III от ЗЕС, не могат да надхвърлят цените на съответните услуги, действащи към момента на обявяване на намерение за провеждане на конкурс за избор на предприятие/я за възлагане предоставянето на универсалната услуга.

Глава четвърта

Определяне на цени на тарифни планове и ценови пакети на универсалната услуга за хора със специални нужди и хора с ниски доходи

Чл. 9. (1) Предприятията по чл. 3 определят цени по видовете услуги, включени във всеки тарифен план по чл. 3.

(2) Цената на услугите в тарифния план по чл. 3, т. 1 може да е по-ниска от стойността на същите услуги, предлагани при обичайни търговски условия, до 90 на сто в зависимост от степента на загуба на работоспособност.

(3) Цената на услугите в тарифния план по чл. 3, т. 2 може да е по-ниска от стойността на същите услуги, предлагани при обичайни търговски условия, до 75 на сто.

Чл. 10. (1) Предприятията по чл. 3 определят месечна цена за всеки един от пакетите по чл. 3, , които включват две или повече услуги, чиито цени са по-ниски от цените на всяка от услугите, ако същите се предоставят самостоятелно извън пакет. Когато в съответния ценови пакет е включен определен обем услуги за гласови съобщения, то месечното потребление се определя в минути. Когато в съответния ценови пакет е включено потребление за услуги за гласови съобщения, то месечното потребление се определя в минути. Когато в съответния ценови пакет е включено определено потребление на данни, то месечното потребление се определя в приложимата мерна единица - килобайт, мегабайт, гигабайт.

(2) Цената на всеки от пакетите по ал. 1 следва да е по-ниска от стойността на сбора от цените на същите услуги, предлагани самостоятелно извън пакет.

(3) След изчерпване на потреблението, включено в пакетите по чл. 3, , абонатите заплащат използваните услуги по цени, приложими при обичайни търговски условия.

Чл. 11. (1) Конкретните услуги и обемът на месечно потребление, включен в съответните ценови пакети по чл. 3, т., се определя по мотивирано предложение на предприятията по чл. 3.

(2) Обемът на месечното потребление в съответните пакети по ал. 1 се определя от Комисията след провеждане на обществени консултации с представители на

сдруженията на потребителите, Министерството на здравеопазването, Министерството на икономиката, Министерството на енергетиката, Министерството на труда и социалната политика и на Държавната агенция „Електронно управление“.

Чл. 12. (1) Цената на ценовия пакет по чл. 3, т. 1 е по-ниска от сумата от стойността на същите услуги, предлагани извън пакета, до 90 на сто в зависимост от степента на загуба на работоспособност.

(2) Ценовият пакет по ал. 1 се предоставя на хора със специални социални нужди, за които органите на медицинската експертиза са установили степен на намалена работоспособност или намалена възможност за социална адаптация 50 и над 50 на сто, или на настанени в социални или здравни заведения по списък, предложен от Министерството на труда и социалната политика, съгласуван с Министерството на здравеопазването.

(3) Списъкът на социалните или здравните заведения по предходната алинея се актуализира ежегодно до 31 януари.

Чл. 13. (1) Цената на ценовия пакет по чл. 3, т. 2 е по-ниска от сумата от стойността на същите услуги, предлагани извън пакета, до 75 на сто.

(2) Ценовият пакет по ал. 1 се предоставя само на лица, които представят на предприятието официален документ, доказващ, че са с ниски доходи. За такъв документ се считат индивидуалните административни актове, издавани на лица, които имат право на месечно социално подпомагане от Агенцията за социално подпомагане, както и актове на други органи, които имат компетентност да издават официален документ, доказващ, че едно лице е с ниски доходи. При изменение на законодателството за такъв документ ще се счита всеки документ, издаван от държавно ведомство, което има същите или сходни правомощия с Агенцията за социално подпомагане.

Чл. 14. Предприятията по чл. 3 могат да определят в съответните ценови пакети месечно потребление по-високо от определеното по чл. 11, като уведомят Комисията за увеличеното потребление в едномесечен срок преди влизането му в сила. В този случай разходите за допълнително определеното потребление не подлежат на компенсиране.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§ 1. По смисъла на тази методика:

1. „Разумна норма на печалба“ е нормата на печалба, която не надвишава възвръщаемостта на вложения капитал на предприятието, на което е възложено задължението за предоставяне на цялата или на част от универсалната услуга на цялата или на част от територията на страната. Възвръщаемостта на вложения капитал се определя като съотношение между размера на печалбата преди лихви и данъци и разликата между общата сума на активите и текущите (краткосрочните) задължения
2. „Хора с ниски доходи“ са лицата, които ползват различни социални помощи към момента на подаване на искане за ползването на универсална услуга.
3. Цени, определени при обичайни търговски условия, са цените, прилагани от предприятията по чл. 2 за абонати, които ползват същите услуги извън ценови пакети.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2. Тази методика се приема на основание чл. 195, ал. 1 от ЗЕС.